

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **D. Š.**, nar. X., bytom G., zast.: *Mgr. R.*, advokátom so sídlom K., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trnave, Krajský dopravný inšpektorát Policajného zboru Trnava** so sídlom Kollárova č. 31, Trnava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 22. septembra 2010 č. k. 24S 5/2010–26, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 22. septembra 2010 č. k. 24S/5/2010–26 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :**I.****Konanie na správnom orgáne**

Rozhodnutím č. p.: KRP-337/DI-ODV-2009 zo dňa 18.12.2010 žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Dunajská Streda č. p.: ORP-P-1201/DI-DS-P-2009 zo dňa 19.10.2009, ktorým bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len na účely tohto rozsudku „zák. č. 372/1990 Zb.“) uložená sankcia

- pokuta vo výške 400,- € a súbežne
- zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 14 mesiacov

s uložením povinnosť nahradiť trovy priestupkového konania.

Pri svojom rozhodnutí žalovaný vychádzal zo skutkového stavu, že žalobca dňa 08.07.2009 o 14.17 hod. v Bratislave na Štúrovej ulici smerom na Šafárikovo námestie v pravom jazdnom pruhu viedol osobné motorové vozidlo zn. VOLVO C 30, EČ: T., pričom pred domom č. 10 sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla, následkom čoho poškodil pri pravom okraji cesty zaparkované motorové vozidlo značky RANGE ROVER, EČ:B..

Žalovaný na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že žalobca po zrážke obvinený ako vodič uvedenú dopravnú nehodu neohlásil policajtom, nezotrval na mieste až do príchodu policajta, nezdržal sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrovania dopravnej nehody, a to premiestnením vozidla, neupovedomil vlastníka poškodeného vozidla o hmotnej škode, ktorá jej bola dopravnou nehodou spôsobená a z miesta odišiel.

Podľa žalovaného sa uvedeným konaním mal žalobca dopustiť porušenia ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c), § 66 ods. 2 písm. a), c), d) a e) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, na základe čoho bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zák. č. 372/1990 Zb.

Hoci žalobca uviedol, že nemal vedomosť o poškodení predmetného motorového vozidla, keď že jeho vozidlo nebolo v predmetnom čase vôbec poškodené, a hoci podľa

žalovaného pripustil, že v dôsledku nepredvídaného pohybu chodca musel náhle vybočiť zo svojho priameho smeru, pričom nevyučuje aj tesné priblíženie k poškodenému vozidlu, tak žalovaný zotrval na svojich doterajších poznatkoch zo získaných dôkazov – a to najmä na obsah DVD nahrávky, podľa ktorej je jednoznačne preukázané a pre žalovaného nevyvrátiteľné, že došlo k priamemu stretu vozidiel (intenzita stretu sa prejavila zakolísaním poškodeného vozidla Range Rover a sklopením spätného zrkadla na vozidle Volvo). Žalobca následne svoje vozidlo zastavil, skontroloval svoje vozidlo ako aj vozidlo Range Rover, napravil do pôvodnej polohy sklopené spätné zrkadlo a z miesta činu odišiel.

Na základe týchto skutočností preukázaných DVD nahrávkou žalovaný zastáva názor, že je opodstatnené a preukázané tvrdenie, že žalobca sa mal skontaktovať s vlastníkom poškodeného vozidla, dohodnúť sa s ním na škodovej udalosti, poprípade mal uvedenú skutočnosť nahlásiť na políciu. Toto však nevykonal.

Navyše žalovaný poukázal na rozporuplné tvrdenia žalobcu ohľadne priebehu deja. V zázname o podaní vysvetlenia zo dňa 23.07.2009 žalobca tvrdil, že vôbec k stretu vozidiel nedošlo a že z vozidla vôbec nevystúpil, avšak v následnej zápisnici z ústneho pojednávania zo dňa 19.10.2009 už pripúšťa, že „...vystúpiť som mohol“.

Podľa § 22 ods. 1 písm. b) a g) zák. č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto

b) ako vodič vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil vozidlo, nezdržal sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky po nehode v čase, keď by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou alebo počas jazdy požil alkohol alebo inú návykovú látku, alebo nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody,

g) poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.

Podľa § 22 ods. 2 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. a) až c) sa uloží pokuta od 300 eur do 1 300 eur a zákaz činnosti od jedného roku do piatich rokov.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu z 27.01.2010 na Krajský súd v Trnave.

Krajský súd v Trnave ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie a postup správnych orgánov pred jeho vydaním v rozsahu dôvodov žaloby a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Krajský súd vychádzal zo skutkového stavu zachyteného v administratívnom spise, najmä záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 08.07.2009. Podľa tohto záznamu bol vypočutý Ing. P., ktorý uvedeného dňa o 13.00 hodine na mieste vyhradenom na parkovanie pri hoteli Tulipán zaparkoval Range Rover v nepoškodenom stave a keď sa o 15.00 hodine k nemu vrátil, na ľavej strane svojho vozidla zistil jeho poškodenie. Ďalej z videozáznamu hotela zistil, že uvedené vozidlo poškodil vodič motorového vozidla Volvo C 30, EČV T..

S odkazom na ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c), § 66 ods. 2 písm. a), c), d), e) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, podľa § 22 ods. 1 písm. b), g) a odsek 2 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. krajský súd dospel k záveru, že žalobca uvedený priestupok spáchal.

K tvrdeniu žalobcu, že vozidlo, ktoré riadil (Volvo) nebolo poškodené, o čom dal potvrdenie aj od majiteľa predmetného vozidla, nepovažoval krajský súd za dostatočné na zbavenie sa viny vzhľadom k argumentom a dôkazom, ktoré mal súd k dispozícii.

III.**Odvolanie žalovaného**

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 22.10.2010 (č. l. 33) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný nesúhlasil s argumentáciou, že doposiaľ získané dôkazy záver o spáchaní priestupku jednoznačne potvrdzujú. Naopak, žalobca poukazuje na svoje výpovede, kde uvádza inak okolnosti a skutočný priebeh skutkového deja. Navyše na zázname DVD sa nachádza iba časť situácie v cestnej premávke na inkriminovanom mieste, ale nenachádza sa tam priestor pred zadnou časťou predmetného zaparkovaného poškodeného vozidla, kde sa mal podľa žalobcu odohrať skutkový dej.

Žalobca tiež vyslovil nesúhlas s tým, že by vedome ušiel z miesta dopravnej nehody, nakoľko nemal vedomosť o uvádzanom konkrétnom poškodení predmetného motorového vozidla, keďže je ho vozidlo nebolo vôbec poškodené.

Navyše žalobca poukázal, že žalovaný nevykonal dokumentáciu poškodenia vozidla Range Rover, a následné zistenie už v súčasnosti podľa žalobcu už nie je možné. Potom stratu tohto dôkazu, a to výlučne orgánmi prejednávajúcimi a objasňujúcimi predmetný priestupok, nie je možné v modernom právnom a demokratickom štáte v žiadnom prípade podľa žalobcu pričítavať na ťarchu strany, ktorá túto stratu dôkaz nezavinila.

Rovnako žalobca, na základe vyjadrených pochybností o procesnej relevantnosti DVD záznamu, vyslovil, že hoci vystúpil z vozidla a obzeral si svoje, prípadne aj poškodené vozidlo, tak toto jeho správanie nie je možné vyhodnotiť ako skutočnosť potvrdzujúcu, že by mal spáchať tvrdý priestupok. Podľa žalobcu sa žalovaný vôbec nezaoberal opakovanými tvrdeniami žalobcu o priebehu skutkového deja. Najmä žalobca zotrval na svojej obrane, že sa v tom čase vyhýbal chodcovi, v snahe zabrániť možnému poškodeniu zdravia, resp. odvrátiť nebezpečenstvo, ohrozujúce život tohto chodca.

Preto je žalobca toho názoru, že prvostupňový správny orgán neúplne zistil skutkový stav.

Následne žalobca v svojom odvolaní poukázal na to, že doterajšie poznatky sú neúplné, nepresné, v rozpore s poznatkami, ktoré o uvedenej situácii v cestnej premávke poskytol žalobca, a ak správne orgány oboch stupňov napriek tomu konštatujú jednoznačnú vinu žalobcu, tak toto konštatovanie je podľa žalobcu v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky (najmä čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods.2, čl. 13 a čl. 46).

Tiež žalobca poukázal na povinnosť žalovaného sa riadiť základnými pravidlami konania (§ 3 Správneho poriadku).

Podľa žalobcu sa krajský súd vôbec nezaoberal jeho konkrétnymi námietkami uvedenými v čl. II žaloby, na ktorých žalobca naďalej trvá.

Záverom žalobca požadoval zmenu rozsudku krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako i rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vráti žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie spolu s uložením povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania.

K odvolaniu žalobca priložil čestné prehlásenie spoločnosti A.A., v ktorom štatutárny zástupca R. K. čestne prehlasuje, že na vozidle Volvo C 30 ev. č. T. nebola vykonaná žiadna oprava, ani nevznikla žiadna škoda na vozidle firme A. v súvislosti s udalosťou 08.07.2009. To všetko bez uvedenia konkrétneho dátumu vyhotovenia čestného prehlásenia.

Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 08.11.2010 (č. 1. 40) vyplýva, že žalovaný nepovažuje za potrebné sa k predmetnému odvolaniu vyjadriť. Žalovaný vychádzal zo spoľahlivo

zisteného stavu veci, ktoré boli získané zákonným spôsobom a plne sa pridrižiava rozhodnutia, ktoré vydal.

Existujúcimi dôkazmi v spisovom materiály a vykonaným dokazovaním bolo žalobcovi ako páchatel'ovi priestupku spoľahlivo preukázané spáchanie skutku. Skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolaní považuje žalovaný za účelové a teda neopodstatnené.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí

iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd sa v svojom odôvodnení zaoberal interpretáciou ustanovenia § 22 zák. č. 372/1990 Zb. v spojení s povinnosťami vodiča uložené prostredníctvom § 66 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z.z. Pri tomto krajský súd vychádzal z obsahu administratívneho spisu.

Najvyšší súd potvrdzuje, že zo záznamu o podaní vysvetlenia zo dňa 08.07.2009 skutočne vyplýva, že bol vypočutý Ing. P., ktorý uviedol, že uvedeného dňa o 13.00 hodine na mieste vyhradenom na parkovanie pri hoteli Tulipán zaparkoval Range Rover v nepoškodenom stave a keď sa o 15.00 hodine k nemu vrátil, na ľavej strane svojho vozidla zistil jeho poškodenie. Ďalej z videozáznamu hotela zistil, že uvedené vozidlo poškodil vodič motorového vozidla Volvo C 30, EČV T.. Vo vzťahu k rozsahu poškodenia uviedol, že bola poškodená ľavá časť vozidla, a to oboje ľavé dvere s výškou škody 1.500,- €.

Uvedené poškodenie potvrdzuje priložená fotodokumentácia, vedená v spise správneho orgánu pod č. 4 až 6, kde je okrem zreteľne viditeľnej čiernej ryhy cez celé dvere vodiča, a čiastočne cez zadné ľavé dvere vozidla Range Rover vidieť aj menej badateľné ryhy v laku.

Žalobca v zázname z 23.07.2009 uviedol, že *„V snahe zabrániť zrážke (s chodcom) som stočil riadenie doprava. Aby som sa vrátil do svojho smeru jazdy, riadenie som znova strhol doľava. Hneď na tom som s vozidlom zastavil, aby moja priateľka, ktorá sa nachádzala na chodníku po ľavej strane nastúpila do vozidla.“*

Z objektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky uvedeného v § 22 ods. 1 písm. b) zák. č. 372/1990 Zb. vyplýva, že sa postihuje konanie vodiča vozidla, ktorý sa zúčastnil na dopravnej nehode, keď bezodkladne nezastavil vozidlo alebo nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta. Žalobca nepopiera, že by na mieste, kde sa mala udiať dopravná nehoda, nezastavil (toto mal vykonať z dôvodu, že mala nastúpiť jeho spolucestujúca), žalobca popiera, že nemá vedomosť o tom, že by sa zúčastnil na dopravnej nehode, a pri tejto svojej argumentácii vychádza z toho, že na jeho vozidle nebola vykonaná žiadna oprava a ani nevznikla žiadna škoda na vozidle firme A. v súvislosti s udalosťou z 08.07.2009 (viď priložené čestné prehlásenie).

V súvislosti s týmto postojom žalobcu k dopravnej nehode, ktorá sa mala v zmysle DVD záznamu mala stať, Najvyšší súd na tomto mieste zdôrazňuje význam subjektívnej stránky skutkovej podstaty priestupkov, ktorá je zachytená v ustanovení § 3 a 4 zák. č. 372/1990 Zb.

Podľa § 3 zák. č. 372/1990 Zb. na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

Podľa § 4 zák. č. 372/1990 Zb. priestupok je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel'

a) vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo

b) nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Žalobca nespochybnil, že tesne po tom, čo vykonal hore opísané rýchle zmeny smeru jazdy, z vozidla vystúpil. Žalobca ďalej nespochybnil tvrdenie žalovaného, že potom,

čo zo svojho vozidla vystúpil, tak obzrel nielen svoje vozidlo ale aj poškodené vozidlo Range Rover a napravil si spätné zrkadlo svojho vozidla do správnej polohy. V tejto súvislosti spochybnenie dôkazného prostriedku vyhotoveného subjektom súkromného práva, v prejednávanej veci DVD záznamu priebehu udalosti osvedčujúcej vznik dopravnej nehody, je možné vykonať iba procesne relevantným spôsobom, tzn. preukázať najmä manipuláciu alebo iný vedomý zásah do záznamu. Toto však žalobca neurobil.

Najvyšší súd na základe hore opísaného skutkového stavu konštatuje, že správanie žalobcu (najmä vystúpenie z vozidla, obhliadka svojho ako aj iného vozidla, naprávanie spätného zrkadla) obsahuje prvky, ktoré osvedčujú prítomnosť vedomej nedbanlivosti v jeho správaní (min. však nevedomú nedbanlivosť) podľa § 4 zák. č. 372/1990 Zb., nakoľko ako vodič vedel, že svojou rýchlou zmenou smeru jazdy môže spôsobiť kolíziu svojho vozidla s tam, v tom čase, zaparkovanými vozidlami, avšak bez primeraných dôvodov po obhliadke vozidiel sa spoľahol na to, že tento dôsledok jeho konaním nenastal, hoci v zmysle fotodokumentácie prvostupňového správneho orgánu poškodenie vozidla v tom čase bolo jasne viditeľné a v danom čase a na danom mieste bol celkom logicky predvídateľný záver (podozrenie), že toto poškodenie mohol žalobca spôsobiť svojím spôsobom jazdy.

Ak objektívne vzniknú pochybnosti (napríklad rýchlou zmenou smeru jazdy), že vodič mohol, hoci o tom nie je vnútorne presvedčený, poškodiť v blízkosti sa nachádzajúce vozidlá (tzv. možná dopravná nehoda), potom jediným legálnym spôsobom, ktorý by žalobcu z uvedeného podozrenia vyvinil, je zotrvanie na mieste možnej dopravnej nehody so splnením si povinnosti podľa § 66 ods. 2 písm. d) zák. č. 8/2009 Z.z. Iba toto je konanie, ktoré zákonodarca u vodiča predpokladal v súvislosti s evidentnou alebo možnou dopravnou nehodou. Je potom vecou kompetentných orgánov policajného zboru, aby zistili, či tento vodič mohol poškodenie vozidla spôsobiť.

Podľa § 66 ods. 2 písm. d) zák. č. 8/2009 Z.z. účastník dopravnej nehody je povinný zotrvať na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne vrátiť po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody.

Žalobca ďalej argumentoval proti tomu, že by mohol poškodenie vozidla Range Rover spôsobiť najmä charakterom poškodenia dverí tohto vozidla ako aj tým, že na jeho vozidle (Volvo) žiadna škoda nebola zistená. Pri posledne uvedenej argumentácii žalobca vychádzal z predloženého čestného prehlásenia spoločnosti A.A., v ktorom štatutárny zástupca R. K. čestne prehlasuje, že na vozidle Volvo C 30 ev. č. T. nebola vykonaná žiadna oprava, ani nevznikla žiadna škoda na vozidle firme A. v súvislosti s udalosťou 08.07.2009. To všetko R. K. čestne prehlásil bez uvedenia konkrétneho dátumu vyhotovenia čestného prehlásenia.

Na to, aby predložené čestné prehlásenie mohlo byť označené za dôkazný prostriedok v zmysle § 34 Správneho poriadku v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb., musí mať charakter prostriedku, ktorým možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Čestné prehlásenie predložené žalobcom nie je možné automaticky zameniť s čestným vyhlásením uznaným za dôkazný prostriedok podľa 39 Správneho poriadku.

Z obsahu čestného prehlásenia pre Najvyšší súd vyplýva, že nemá vecnú, časovú súvislosť a ani vypovedaciu hodnotu ku skutočnostiam, ktoré sa udiali dňa 08.07.2010, predpokladanú všeobecne zákonom pre dôkazné prostriedky. Najvyšší súd zdôrazňuje, že pod vecnou súvislosťou so skutočnosťami je nutné chápať vzťah osoby ku skutočnostiam (napríklad svedok alebo znalec) a pod časovou súvislosťou je nutné chápať, že bolo vypracované v čase, kedy ešte nestratilo výpovednú hodnotu. Pod pojmom vypovedacia hodnota je nutné rozumieť samotné poslanstvo dôkazného prostriedku. R. K., ktorý toto čestné vyhlásenie podpísal, o sebe netvrdí, že v čase skutku bol svedkom predmetnej udalosti, a navyše toto prehlásenie nie je určiteľné, k akému okamihu bolo vykonané uvedenou osobou. Samotný obsah nevyklučuje poškodenie vozidla Range Rover vozidlom žalobcu (Volvo) a odborný úsudok, či je možné poškodiť vozidlo bez toho, aby sa druhé vozidlo týmto poškodilo, nahrádza navyše obsah znaleckého posudku. Týmto Najvyšší súd odmieta nielen aplikáciu prírodných zákonov vo forme idey o „akcii a reakcii“ na prejednávajúcu vec podporovanú žalobcom ale aj označuje toto čestné prehlásenie za irelevantné pre konanie.

Najvyšší súd uznáva, že nie je spôsobilý posúdiť príčinu, rozsah a výšku poškodenia vozidla Range Rover – žalobca poukazuje „na deformácie dverí poškodeného vozidla

v ich konštrukčne najpevnejšej vystuženej časti, t. j. výrazná, hlbšia preliačina v tesnej blízkosti rámu dverí, ako to vyplýva z fotodokumentácie DN ...“. Toto, v prípade sporu, mohlo byť predmetom svedeckého alebo znaleckého dokazovania. Avšak s veľkým odstupom času vznesené požiadavky žalobcu na žalovaného, že tento orgán *„nebolo policajným orgánom v potrebnom rozsahu, resp. takmer vôbec, zdokumentované uvádzané poškodenie motorového vozidla RANGE ROVER – vrátane zabezpečenia vecných stôp či už z miesta DN, alebo z obidvoch motorových vozidiel, z ktorých by bolo možné jednoduchým porovnaním konštrukčných prvkov oboch automobilov vykonať presnú a jednoznačnú identifikáciu vozidiel, a tým relevantne jednoznačnejšie ustáliť, že vozidlo poškodeného mohlo byť pri uvedenej DN poškodené v zadokumentovanom rozsahu práve vozidlom, ktoré viedol v tom čase obvinený ...“* Najvyšší súd nemôže uznať ako relevantnú obranu žalobcu, nakoľko dokumentovanie takýchto stôp dopravnej nehody je po odchode žalobcu z miesta možnej dopravnej nehody (poškodený vodič zistil poškodenie a toto oznámil polícii s objektívnym časovým odstupom, žalobca nevyhľadal políciu okamžite ale polícia po dohľadani predvolala žalobcu na vypočutie 23.07.09) v značnej miere spochybniteľné.

Preto Najvyšší súd nezistil žiadne podporné argumenty pre námietku žalobcu, že by doterajšie poznatky žalovaného mali byť neúplné, nepresné, v rozpore s poznatkami, ktoré o uvedenej situácii v cestnej premávke poskytol žalobca, a ak správne orgány oboch stupňov napriek tomu konštatujú jednoznačnú vinu žalobcu, tak toto konštatovanie je podľa žalobcu v rozpore najmä s článkom 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

Hoci žalobca v svojom odvolaní ďalej poukázal na povinnosť žalovaného sa riadiť základnými pravidlami konania (§ 3 Správneho poriadku), nespresnil, ktoré konkrétne pravidlo mal žalovaný svojím postupom a vydaným rozhodnutím porušiť. Preto Najvyšší súd túto časť odvolania ako námietku nevyhodnotil.

Vo vzťahu k obrane žalobcu, že v tom čase sa vyhýbal chodcovi, v snahe zabrániť možnému poškodeniu zdravia, resp. odvrátiť nebezpečenstvo, ohrozujúce život tohto chodca, Najvyšší súd uvádza, že s týmto tvrdením by sa musel priestupkový orgán zaoberať iba v tom

případe, ak by žalobca zotrval na mieste priestupku a orgán polície by ho označil za páchatel'a priestupku. V tomto konaní nie je možné na takúto liberačnú námietku prihliadnuť.

K záverečnej námietke žalobcu, že krajský súd sa vôbec nezaoberal jeho konkrétnymi námietkami uvedenými v čl. II žaloby, na ktorých žalobca naďalej trvá, Najvyšší súd odkazuje na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (najmä vec : Garcia Ruiz v. Španielsko, rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), prostredníctvom ktorej sa nastolila trvalá požiadavka vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania. Uvedené rozhodnutie však nie je možné vykladať v tom duchu, že krajský súd bol povinný minimálne v rozsahu argumentácie žalobcu (v danej veci veľmi detailným spôsobom vyjadrená) sa s každým argumentom žalobcu rovnako podrobne zaoberať.

Naopak, v súlade so zásadou procesnej hospodárnosti a koncentračným princípom správneho súdnictva vyjadrený v medziach žaloby (§ 6 v spojení s § 250j ods. 1 O.s.p.) krajský súd analyzoval a na zistené žalobné dôvody dostatočným spôsobom poskytol odpoveď. Preto ani túto námietku Najvyšší súd neuznal ako procesne významnú.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť

sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 22. marca 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová